

L'eterna tasca

per A. ANDREU CABESTANY

L'ESTAMENT o classe més avesat a la lluita en tots els temps, és el nostre; ja que, des del temps obscurs d'Aristòtil i de Lineu fins als moderns de la microbiologia, ha caracteritzat la professió mèdica una lluita constant i diària contra estats morbosos, preocupacions socials i principis filosòfics; en els quals la victòria mèdica mai no ha pogut critallitzar en principis inconcisos, per la gamma infinita de patologies sempre diversos, essencialment varis.

I, naturalment, en voler donar al treball tota la seva valuació, en intentar cobrar el seu valer amb eficàcia, emancipant-lo de tota explotació, s'esdevé una nova concepció del dret, més humana i més justa: i allavors les eternes granotes criden, com sempre, quan, com ara, aigües més pures i cristallines destrueixen el llot en el que tan bé viuen la vida impura de la immundícia i la fosquedat.

Per això, en aixecar el cap, tots els qui treballen, per això en batre les ales tots els qui produeixen, moguts per la llum de la raó, animats per principis vitals d'emancipació, cansats de tanta vexació i de tant d'esclavatge, la lluita s'engrandeix i s'eixampla i pren caires gegantins, necessitant l'estreta unió de tots, amarats d'un esperit de sacrifici que el temps fa més o menys punyent.

I el sindicalisme, que és principi de solidaritat i expressió de justícia, en formular la seva tesi inalienable esdevé com a monstre de cent caps pel porucs, que encara no han comprés pas que la terra es belluga i que la humanitat fa la seva via envers nous horitzons més bells i més plens de llum, en els que la vida esdevindrà més plana i més dolça, ja que tothom treballarà amb amor, i no, com fins ara, amb dolor.

Perquè fins els companys menys intelligents, els més apàtics, que en la llur espinosa tasca vi-

latana, en l'incivil ambient de poble obscur, viuen en penúria material, més penúria encara moral, per la manca precisament d'aquest esperit de germanor, de solidaritat i d'amor, que sols el Sindicat ha fet arrelar en la consciència mèdica de Catalunya, treient-los així d'aquell isolament que els consumia en la resclosa de l'indiferentisme i de l'abúlia, navegant sempre en fràgil barca al mar de les tristes inseguretats del dubte, curull sempre de tristeses i de dissorts.

No lluitàvem, perquè teníem l'ànima adormida, fèiem els més coses mal fetes, que, naturalment, sempre esdevenien en perjudici nostre, com ho prova el cas succeït en una ciutat de la nostra terra en què més d'una família durant vint-i-cinc anys, cada any es serví d'un company diferent sense pagar-ne mai cap, perquè fins pels mals pagadors es barallen per servir els pobres metges; això sense altres *casos i coses*, que els qui fa anys que exercim sabem de memòria.

I diguin el que vulguin els eterns pessimistes d'esperit constantment contradictori i sempre xorc, el millorament moral i material que gaudeix avui la classe mèdica de Catalunya es deu a la constant i honrada actuació del Sindicat, que portant com a lema *tots per un i un per tots*, ha despertat en els nostres cors l'esperit d'unió, que és germanor per a la lluita, que tot just començada ja senvala la victòria i el triomf.

Amunt, doncs, els cors, lluitem cada dia amb aquell braó que sols encén l'amor per una causa tant justa com la nostra; treballem amb fe, que ella sempre és segura penyora de guany; no defallim mai, ja que, com el Cid, temps a venir, morts i tot, conquerirem victòries, ja que a l'home bo no sé que li plau més sembrar o collir: sembrarem, sempre sembrarem.

Vilaseca, febrer, 1926.